

Adam

ČUDESNI ISCJELITELJ

Istinite priče o čudesnim iscjeljenjima i
vodič u samoosnaživanje
i samoozdravljivanje

S engleskoga preveo
Nebojša Buđanovac, prof.

Škorpion

Sadržaj

<i>Zahvale</i>	9
SAN	11
1. POGLAVLJE: OTKRIĆE	13
2. POGLAVLJE: PUTOVANJE POČINJE	21
Iscjeljujuće otkriće	25
3. POGLAVLJE: PRONALAZIM SVOJ PUT	29
4. POGLAVLJE: ZNANOST U POZADINI SVEGA TOGA	37
Kako iscjeljujem	45
5. POGLAVLJE: HOLOGRAMI I BOJE	49
Upotreba holograma	51
Korištenje boja	57
6. POGLAVLJE: SLUČAJEVI ISCJELJIVANJA	61
Moje najteže iscjeljivanje	64
Kronične bolesti	66
Ozljede	69
Rak	70
Iscjeljivanje Ronniea Hawkinsa	71
7. POGLAVLJE: UČENJE SE NASTAVLJA	77
8. POGLAVLJE: POVRATAK ZDRAVLJU JE PROCES	87
Važan je stav	89
Briga je gubitak	90
Vizualizacija	91

Intuitivnost	92
Uvidi	95
Reinkarnacija	96
Otvoreni um	98
9. POGLAVLJE: DOBAR ŽIVOT U SEDAM KORAKA	101
Sedam koraka za život	107
10. POGLAVLJE: VAŠ SAN	113
Putovanje se nastavlja	119
Iscjeljivanje je izbor	121
11. POGLAVLJE: PRIHVAĆANJE ODGOVORNOSTI	123
Uloga navika	126
Uloga stavova	127
Uloga emocija	130
12. POGLAVLJE: ŽIVA AURA	133
Aura zdravog tijela	136
Aura bolesti	139
Energetske vježbe	141
13. POGLAVLJE: VEZA UM-TIJELO	145
Imunosni sustav	147
Svjesnost djece	148
Reintegracija jastva	150
14. POGLAVLJE: INFORMACIJE O ISCJELJIVANJU	153
Intuicija	155
Energetske veze	156
Energija kao informacija	156
Sedam koraka za život	157

Analizirajte svoj životni stil	162
Telepatija, intuicija i namjera u iscjeljivanju	164
Evolucija samoiscjeljivanja	166
15. POGLAVLJE: GRUPNO ISCJELJIVANJE	169
Glavni hologram	172
Lekcije domorodačkih kultura	173
Radionice grupnog iscjeljivanja	176
Koraci u grupnom iscjeljivanju	177
16. POGLAVLJE: FIZIKA ENERGETSKOG ISCJELJIVANJA	183
Materija kao energija	185
Univerzalno energetsko polje	187
Naše energetske veze	188
Iscjeljivanje na daljinu	188
17. POGLAVLJE: VJEŠTINE VIZUALIZACIJA ZA SAMOISCJELJIVANJE	191
Precizno podešavanje vizualizacije	193
Projeciranje holograma	195
Prisjećanje detalja	196
Četiri strategije za razvoj vaših vještina vizualizacije	199
18. POGLAVLJE: OPĆE VIZUALIZACIJE: PONOVRNO STVARANJE ZDRAVLJA	205
Vatra i led	209
Munje	211
Pametni energetski paketi (PEP-ovi)	212
Eksplozija	213
Vodopad	214

Čuvanje vašeg zdravlja: obrazac energetske mreže	215
Kada i gdje vizualizirati	215
Prilagođavanje općih vizualizacija osobnim potrebama	216
19. POGLAVLJE: VIZUALIZACIJE ZA SPECIFIČNE BOLESTI	219
Rak	222
Leukemija	225
Neurološke bolesti	225
Respiratorne bolesti	226
Bolesti srca	227
Zarazne bolesti	229
Gastrointestinalne bolesti	229
Bol	230
Bolesti zglobova, kronične i akutne	230
Ozljede leđa	231
Ozljede mišića	232
Slomljene kosti	232
Umor i emocionalni problemi	233
Prilagođavanje vizualizacija vašim potrebama	234
<i>Zaključak</i>	235

1. poglavlje

Otkriće

Percipirati onkraj nas samih znači stvarno vidjeti.

ADAM

Bog zacijelo ima dobar smisao za humor. Ne znam kako bih drukčije objasnio ironiju svojeg smještaja na ovom planetu.

Rođen sam u običnoj obitelji srednje klase u velikom kozmopolitskom gradu. Oko 30% stanovništva na tom području kineskog je podrijetla, i da sam rođen u domu unutar te zajednice, kulturalni kanali ćigonga i daoizma prihvatili bi moju neobičnost. Ona bi bila prihvaćena kao rijetkost, a ne kao nešto čudno. Najvažnije je to što bi bila prihvaćena.

Sljedeća najveća vidljiva manjina u mojem gradu su Indijci, i da sam rođen u toj kulturi, možda bi me odveli u neki ašram na učenje. I ta kultura prepoznaje neobične talente poput mojega kao darove koje je potrebno brusiti i razvijati. Ne samo da ih prihvaća, nego ih i štuje.

Za razliku od njih, vjerovanja i običaji zapadne kulture kojoj sam dodijeljen ne pozdravljaju neuobičajene stvari dobrodošlicom. Ona navodno slavi individualnost, iako zapravo prihvaća istost. To je kultura koja voli da svi čine iste stvari, da svi budu slični. Različitost se promatra kao nešto čudno. U najboljem slučaju, tolerira se. Cijeni se ono što možemo procesuirati s naših pet čula, i ništa izvan toga. U zapadnoj kulturi, stvarnost mora biti mjerljiva.

Rođen sam s crvenim biljegom u obliku slova V na sredini čela. Rekli su mi da je to «obilježje iscjelitelja», zato što je lociran na onome što se naziva trećim okom. Treće oko je mjesto kamo iscjelitelj kanalizira svoju energiju kako bi se povezao s drugima u svrhu iscjeljivanja. Biljeg u obliku slova V jako je izbljedio: sada se jedva vidi, ali znam da je još uvijek prokrvljen, jer se pojavljuje kad se uzrujam.

Moja prabaka s majčine strane vidjela je aure. Aure su energetska polja koja okružuju svaki živi organizam. Ona je pretpostavljala da ih vide i svi drugi. Tek kad joj je bilo oko osamnaest godina, otkrila je da ih ne vidi nitko drugi od njezinih poznanika, pa je zato odlučila isključiti tu sposobnost. Još je uvijek vidjela aure, ali više nije procesuirala informacije koje je dobivala zahvaljujući svom daru. Izabrala je ignorirati svoju sposobnost, umjesto razvijati je. Mnogi ljudi s takvim sposobnostima odluče se uskladiti s postojećim normama umjesto da istražuju nepoznato unutar sebe. Često sam se pitao bi li život moje prabake bio drukčiji da je prihvatila taj dar i razvijala ga.

Žilama mojeg oca teče krv sjevernoameričkih Indijanaca, po majčinoj strani. Njena obitelj pripada narodu Penobscot, s postojbinom u Maineu. Uvijek sam uživao u ideji o svojem indijanskom nasljeđu i povezanosti s prirodom i univerzalnom energijom. Nakon što sam malo istražio cijelu priču, otkrio sam da sam u rodu s posljednjim poznatim šamanom iscjeliteljem Penobscota, Sockalexisom.

Iako su se neki šamani služili svojim moćima da bi naudili svojim neprijateljima, Sockalexis je bio poznat po tome što je samo iscjeljivao, i zbog toga, njegovi suplemenici veoma su ga poštovali i nisu ga se bojali. Da bi pomagali drugima, šamani moraju biti skromni i svjesni svojih snaga i slabosti. Moraju biti u stanju upotrijebiti svoje vještine i moći kako bi se prilagodili bilo kojoj situaciji. To zahtijeva ravnotežu uma, tijela, srca i duha. Iscjeljivanje mora biti intuitivna misija učenja o drugima i o sebi.

Susret ta dva duhovna svijeta s majčine i očeve strane formirao je moju nesvjesnu svjesnost i, premda to tada nisam znao, poveo me na moj put.

Mnoge stvari koje vidim nisu vidljive većini ljudi. Primjerice, vidim aure. Aura mi izgleda kao jarka svjetlost koju vidim u različitim bojama i obrascima. Ljudi, životinje, pa čak i biljke imaju aure, koje pokazuju da živi organizam funkcionira. Zahvaljujući toj sposobnosti viđenja aura, nisam imao problema s razlikovanjem stvarnosti od bajkovitog svijeta televizije. Sjećam se da sam kao malo dijete gledao televiziju i pričao mami i tati da postoje «pravi» ljudi i ljudi s televizije. Aurička polja ljudi i svih živih bića gube se u prijenosu televizijskih signala. Zato sam ljude na televiziji vidio kao potpuno drukčije od drugih ljudi. To mi je pomoglo u utvrđivanju razlike između stvarnog i izmašanog.

Možete zamisliti da su mi moje sposobnosti viđenja aura stvorile i neke probleme. Kao dijete, nisam uživao u igri skrivača. Nisam bio antisocijalan niti previše stidljiv. Jednostavno nisam mogao shvatiti svrhu igre. Netko se mogao skrivati iza drveta, ali meni je ipak bio vidljiv: njegova aura vidjela bi se iza obrisa drveta. Činilo mi se to jednako smiješnim kao da se veliki čovjek pokušava sakriti iza drške za metlu. Nisam znao da drugi ne vide kao ja. To sam morao naučiti. Prije no što sam naučio, nije mi bio jasan smisao takvih igara.

Svaki puta kad bih sa svojom obitelji otišao u prirodu, ugledao bih divlje životinje mnogo prije drugih. Meni su aure životinja bile vidljive kroz grmlje ili šumu. Kad bismo se vozili autocestom, moja obitelj često nije mogla vidjeti ono što sam ja vidio. No, nerijetko bi i drugi vidjeli isto što i ja, pa su počeli vjerovati u ono što vidim. U ljudskoj je prirodi da vjerujemo samo u ono što vidimo. Jednom sam pročitao da je «vizija sposobnost viđenja stvari kojih nema». Ja vidim i osjećam univerzalnu povezanost svih živih bića – ljudi, životinja i biljaka. Uvijek sam to mogao.

Do vremena kad sam krenuo u srednju školu, naučio sam smanjivati intenzitet aura koje sam vidio. Njihov je sjaj bio

zasljepljujući, i to mi je smetalo. Smanjivanje intenziteta imalo je zanimljiv rezultat: povećala se moja intuitivnost ili medijska sposobnost. Umjesto da «vidim» aure i tumačim ih, informacije sam mogao dobivati izravno kroz intuiciju. Jednostavno sam «znao» stvari – imao sam osjećaj da ih poznajem. U srednjoj školi, prihvaćanje i razumijevanje tog fenomena nije se ohrabrivalo, pa čak ni priznavalo.

Mnogi ljudi vide aure ili su ih vidjeli u nekom trenutku u životu. Kada gledam bebe, znam da je većina njih veoma svjesna ljudskih aura. Kad bih promijenio svoju auru (primjerice, tako što bih je putem misli i namjera projicirao više iznad glave), bebin pogled bi je pratio. Viđenje aura ne potiče se kod djece uglavnom zato što većina roditelja ne zna da njihova djeca imaju tu sposobnost. Neka su je djeca prisiljena potisnuti, zato što se roditelji boje da im djecu ne proglase mentalno nestabilnom. I obiteljsko religijsko vjerovanje također predstavlja problem u prihvaćanju nečeg ovakvoga. Liječnici su skloni propisivanju lijekova za «prekid halucinacija». Društvo nas navodi da mislimo i vjerujemo kako je to nešto što treba popraviti.

U 17. stoljeću, kad su se ljudi služili svojim posebnim sposobnostima za iscjeljivanje, često su ih nazivali vješticama i spaljivali na lomači. Vođe i učenjaci iz tih vremena davali su sve od sebe da javnost ne sazna što se zapravo događa. Nisu mogli načiniti goru pogrešku. Posebne sposobnosti poput moje potrebno je njegovati i razumjeti da bi koristile cijelom čovječanstvu.

No, naše je razmišljanje još daleko od toga. Za sada znam da ono što ja proživljam ljudi ne razumiju i ne prihvaćaju. Još u ranom djetinjstvu naučio sam da običan dječak u tenisicama i T-majicama mora šutjeti ukoliko je drukčiji.

Srećom, moji su roditelji rijetke, posebne duše, jer su naučili prihvaćati moju različitost. Štoviše, shvatili su moju potrebu za specijalnim vodstvom ili mentorstvom, kako se ponekad naziva. Imali su hrabrosti i mudrosti dopustiti mi da budem to što jesam. U kontekstu brižnog obiteljskog okruženja i otvorenog uma, mojem je

daru dopušteno da raste i razvija se. Uvijek ću im biti zahvalan na tome. Zahvaljujući svojim roditeljima, imam veće izgleda za ispunjenje svojih potencijala.

Zacijelo im nije bilo lagano. Kad sam ušao u tinejdžerske godine i počeo proživljavati telekinetička iskustva, bio sam zbunjen. Siguran sam da su moji roditelji bili i više nego zbunjeni. U početku mi nisu vjerovali. Bilo je to osobito teško za mog oca, koji u svemu traži znanstveno objašnjenje. Meni je bilo lakše, jer to što mi se događalo bilo je za mene normalno. Nisam poznavao ništa drugo.

Činilo mi se da mi se uvijek događaju čudne stvari. Predmeti su često letjeli po sobi kad bih im se približio da ih dotaknem ili podignem. Katkad bi olovka kojom bih pisao postala hirovita i odletjela preko sobe. To se događalo u školi, i svi su mislili da ja bacam te predmete. Ostavljao sam ih u tom uvjerenju. Bilo je to lakše nego objašnjavati im da su predmeti odletjeli sami. Nisam znao zašto se to i kako događa, ali naučio sam živjeti s time.

No, prvi puta kad je moj bicikl napravio okret od 360 stupnjeva dok sam se vozio na njemu, znao sam da je nešto u vezi mene stvarno drukčije. Mama je bila sa mnom kad se to dogodilo i nije mogla vjerovati svojim očima. Teško je previđati događaje za koje znate da nisu uobičajeni. Još je teže kad ih drugi odbacuju.

Pokušao sam sakriti te događaje od vanjskog svijeta i bio sam prilično uspješan u tome. No, više ih nisam mogao skrivati od svojih roditelja. Kao obitelj, mnogo toga radili smo zajedno, pa su oni svjedočili dovoljnom broju čudnih događaja da ih čak ni moj znanstveno orijentirani otac više nije mogao negirati. Vidio je kako predmeti snažno udaraju u strop kad bih posegnuo za njima.

Međutim, trenutak preokreta za njega nastupio je jednoga dana dok smo vježbali u teretani. Prečka s utezima teška dvadeset i dva kilograma pala je sa stalka pokraj mene i promašila očevu glavu za nekoliko centimetara. Mislili smo da se stalak slomio, pa smo dugo pokušavali reproducirati taj događaj, no uzalud. Oprema je bila ispravna. Tada je moj tata napokon shvatio da se zaista zbivaju neobjašnjive stvari.

Nakon toga, njegov stav promijenio se i on je postao neutaživo znatiželjan u vezi mojih sposobnosti. Oba moja roditelja fokusirala su se na to, da mi pomognu u razvoju mojih darova. Zajedno smo krenuli na putovanje.